

[16th December 1959]

(2) THE MADRAS APPROPRIATION (NO. 5) BILL, 1959

(L.A. BILL NO. 29 OF 1959).

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 29 of 1959) be taken into consideration.’

DEPUTY SPEAKER : Motion moved—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 29 of 1959) be taken into consideration.’

The motion was put and carried and the Bill was taken into consideration.

Clause 2 and the Schedule were put and carried.

Clause 1 and the preamble were put and carried.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 29 of 1959) be passed.’

DEPUTY SPEAKER : The question is—

‘ That the Madras Appropriation (No. 5) Bill, 1959 (L.A. Bill No. 29 of 1959) be taken into consideration.’

The motion was put and carried and the Bill was passed.

IV.—GOVERNMENT RESOLUTION.

RATIFICATION OF AMENDMENT TO ARTICLE 334 OF THE
CONSTITUTION OF INDIA

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Mr. Deputy Speaker, Sir, I move—

“ That this House ratifies the amendment to Article 334 of the Constitution of India, proposed to be made by the Constitution (Eighth Amendment) Bill, 1959, as passed by the two Houses of Parliament.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தை திருத்த வேண்டுமென்று கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய இந்தப் பிரேரேபணையை இந்த சபை ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளும் என்று நான் நம்புகிறேன். இந்த திருத்தம், ஹரிஜன மக்களுக்கு என்று நம் சபையிலும், லோக்சபையிலும், இடங்கள் ஒதுக்கி வைப்பதைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அரசியல் சட்டம் செய்த காலத்தில் இதுமாதிரிப்பட்ட பாதுகாப்பு ஹரிஜனங்களுக்கு பத்து ஆண்டுகளுக்கு அளிக்கப்படவேண்டுமென்று முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த பத்து ஆண்டு காலத்தில் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற்றம் ஓரளவு ஏற்பட்டிருந்தாலும்கூட இன்றைக்கு இவர்கள் எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல் தனிப்பட்ட முறையில் மற்றவர்களுடன் போட்டியிட்டு எந்த அளவிற்கு இந்த சபையில் பிரதிநிதித்துவம் பெற முடியும் என்பதை

16th December 1959]

[Sri C. Subramaniam]

நாம் கொஞ்சம் ஆலோசனைசெய்து பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு பார்க்கும்போது முன்பு இருந்ததைவிட ஹரிஜனங்களின் நிலை உயர்ந்திருந்தாலும்கூட இன்னும் திருப்திகரமாக எல்லா மக்களையும் போன்று சகல உரிமைகளையும் பெற்று, சகல அந்தஸ்தையும் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று நாம் சொல்ல முடியாது. அதனால் இன்னும் தொடர்ந்து பத்து வருடங்களுக்கு இந்தப் பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் நாம் இந்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்காக இந்தத் திருத்த மசோதாவை கொண்டுவந்திருக்கிறோம். ஆகவே இன்றைய நிலையில் இது மிகவும் அவசியம் என்பதை அங்கத்தினர்கள் ஒப்புக்கொண்டு இந்தப் பிரேரணையை ஏகமனதாக ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : Motion moved—

“That this House ratifies the amendment to Article 334 of the Constitution of India, proposed to be made by the Constitution (Eighth Amendment) Bill, 1959, as passed by the two Houses of Parliament.”

The motion is before the House for discussion.

SRI M. K. SOMASUNDARAM : தலைவர் அவர்களே, இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கும் இந்த மசோதாவை ஆதரித்து நான் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்கு முன்பாக தீண்டாமை ஒழிப்பிற்காகப் பலர் பாடுபட்டு தீண்டாமையை ஒழிப்பதற்காக இந்த சபையில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து வந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். இது மட்டும் புதிது அல்ல. 1892-ஆம் வருடத்திலிருந்து முகமதியர்களுக்கு தனி பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதே போல் கிருஸ்தவர்களுக்கும் 1920-ல் இருந்து தனி பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. அதேபோல் நமது சர்க்காரில் ஹரிஜனங்கள் முன்னேற வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு 1935-ல் இருந்து ஹரிஜனங்களுக்கு இந்த சட்டசபையில் பிரதிநிதித்துவம் கொடுக்கப்பட்டு வந்திருப்பதை பாராட்டுகிறேன். பின்னர், சென்ற பத்து வருடங்களாக ஹரிஜனங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட சலுகைகள் காரணமாக ஹரிஜன மக்கள் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று கருதி இன்னும் நல்ல முன்னேற்றம் அடைய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு இன்னும் பத்து வருடங்களுக்கும் அந்தச் சலுகையை நீடித்திருப்பது குறித்து ஹரிஜனங்கள் சார்பில் நான் சர்க்காருக்கு நன்றி செலுத்துகிறேன். இந்த சபையில் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த மசோதாவிற்கு எல்லோரும் ஆதரவு கொடுக்க வேண்டுமென்று எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI K. B. S. MANI : உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, மத்திய அரசாங்கத்தால், ஹரிஜனங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டு வந்த சலுகை இன்னும் பத்து ஆண்டுகளுக்கு விஸ்தரிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு மத்திய சர்க்காருக்கு ஹரிஜனங்கள் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு, இந்த சபையில் இந்த மசோதா

[Sri K. B. S. Mani] [16th December 1959]

ஏகமனதாக ஆதரிக்கப்படும் என்று நான் எதிர்ப்பார்க்கிறேன். ஏனெனில், இந்த நாட்டில் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக, இந்த நாட்டின் உழைப்பாளிகளாக இருக்கிற, இருந்து வந்திருக்கிற இந்த ஹரிஜன மக்களும் அவர்களைச் சேர்ந்த சிறு சிறு வகுப்பார்களும் மிக பிற்போக்கான நிலையில், தங்கள் ஜீவனை எப்படியோ கழிப்பதற்கு உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் வாழ்க்கையில் வளம் பெற முடியாமல், பல துறைகளிலும் இடுக்கண் உற்று, எழுந்து நடமாடக்கூட முடியாத நிலையில் அவர்கள் வாழ்க்கை இதுவரை போய் கொண்டிருந்தது. ஆனால் நமது கருணை மிக்க சர்க்கார் முதல் பத்து வருட சலுகை கொடுத்த பிறகுதான் அவர்கள் இந்த நாட்டில் நாங்களும் மனிதர்கள்தான், வாழ்வதற்கு எங்களுக்கும் உரிமையுண்டு என்ற எண்ணத்தை எழுப்ப முடிந்தது. இந்த எண்ணத்தின் எழுச்சிக்கு ஆதாரபூர்வமாக பல புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்க முடியும். கல்வித் துறையிலிருந்து உத்தியோகத்துறைவரையிலும். குறிப்பாக இந்திய உப கண்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் கூட சென்னை மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் கொன்னால், இந்தியாவிலேயே சென்னை மாகாணம் ஒன்றில்தான் ஆபீஸர்களாக, பெரிய உத்தியோகஸ்தர்களாக ஹரிஜன மக்கள் இருக்கிறார்கள். ஆறு தலை சிறந்த உயர்ந்த மாகாண அதிகாரிகள் பதவியை சென்னை ராஜ்யம் ஹரிஜனங்களுக்கு வழங்கியிருக்கிறது, அதுவும் சீனியாரிட்டி பிரகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றால் அது மிகையாகாது. இந்தியாவில் வேறு எங்கும் இதுமாதிரி இருக்க முடியாது. உண்மையில் இந்த பத்து ஆண்டுகளாக விகிதாசார அளவில், ஹரிஜனங்களுக்கு உத்தியாகங்கள் வழங்கப்படவேண்டுமென்று சலுகை கொடுத்திராவிட்டால் இப்பொழுதல்ல இன்னும் ஆயிரம் ஆண்டுகளாலும் கூட அவர்கள் இன்றுள்ள நிலையை அடைய முடியாது. ஆறு பேர்கள் வந்து விட்டார்களே ஒரு மாகாணத்தில் இன்னும் பத்து வருடங்களுக்கு ஏன் சலுகை கொடுக்க வேண்டும், பத்து வருடங்கள் சலுகை கொடுத்தாகிவிட்டதே என்று எதிர்வாதம் செய்கிற பல பெரியோர்களை நாம் காண்கிறோம், ஆனால் நான் ஒன்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இந்தப் பத்து வருட சலுகை யால் ஹரிஜனங்கள் எப்படி முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்றால், ஒரு சிறிய குழந்தை பால் குடிக்கும் நிலையிலிருந்து மாறி கரைத்த கஞ்சி குடிக்கும் நிலையின் அளவிற்கு வந்திருக்கிறார்களே தவிர தசைப் பொருள்களை சாப்பிடும் அளவிற்கு வரவில்லை. இந்த நிலையில் முதல் பத்து ஆண்டு அலகையோடு நிறுத்தப்பட்டு விட்டால், ஜந்தல்லது ஆறு வயது குழந்தையோடு 30, 40 வயது நிறைந்த வாலிபனை சண்டையிட ஒப்பந்தம் இட்டால் எப்படியிருக்குமோ அப்படித்தான் இருக்கும். ஆகவே இந்த நிலையை மாற்றியமைக்க வேண்டும். வீழ்ச்சியுற்றிருக்கிற இந்த ஹரிஜன மக்களை முன்னேற்றம் அடையச் செய்ய வேண்டுமானால் இன்னும் பத்து ஆண்டுகளல்ல அதை இன்னும் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்றுதான் நான் நினைக்கிறேன். ஏனெனில் பத்து ஆண்டு சலுகை கொடுத்து, இலவச கல்வி வசதி, ஹாஸ்டல் வசதி, வீட்டு வசதி இன்னும் இப்படி பலவித வசதிகளை செய்து கொடுத்தம்கூட இந்தக் காலத்தில், நவநாகரிகம் பெற்ற பல இடங்களில்கூட இன்னும் தீண்டாமை ஒழிந்தபாடிಲ್ಲ.

16th December 1959] [Sri K. B. S. Mani]

வேண்டுமானால் இதை மற்றவர்களுக்கு எடுத்துக்காட்டு வதற்காக புள்ளி விவரங்கள் சேகரிக்கப்படுகிறதே தவிர, உண்மையிலேயே இன்னும் தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி போன்ற ஜில்லாக்களில் எந்தப் பகுதிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், இன்னும் தீண்டாமை சரியாக ஒழிந்திருப்பதாக சொல்ல முடியாது. வேண்டுமானால் அவர்கள் பொருளாதார முறையில் முன்னேறியிருப்பதாக சொல்லலாம், ஆனால் தீண்டாமை என்பது அங்குள்ள மக்களின் ரத்தத்தில் ஊறிப்போயிருக்கின்ற காரணத்தால், அங்கு எல்லாம் சீக்கிரமாக இதை ஒழிக்க முடியவில்லை. ஆகவே இப்போது நீடித்துக் கொடுத்திருக்கும் இந்த பத்து ஆண்டுகளுக்குள் தீண்டாமையை அடியோடு ஒழித்துவிட முடியாது. மற்ற எந்த நாட்டிலும் கானமுடியாத அளவுக்கு நம் நாட்டில் இந்தப் பழக்கம் சீர்கேடான முறையில் இருந்து வருகிறது. சிறு பிள்ளைகளுடைய மனதில், அவர்களுடைய தாய்மார்கள், தந்தைமார்கள், படித்தவர்களாய் இருந்தாலும் சரி, படிக்காதவர்களாய் இருந்தாலும் சரி, பெரிய மேதைகளாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுடைய வீட்டிலுள்ள குழந்தைகளின் மனதில், அந்த குழந்தைகள் அவர்களுடைய சினேகிதர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றால், “நீ ஏன் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய்” என்று அந்த இளம் உள்ளத்தில் அந்த நல்ல உள்ளத்தில், பதிலும் படியான விதத்தில்—விஷம் போன்ற இந்த எண்ணத்தை—பாய்ச்சி விடுகிறார்கள். இம்மாதிரியான விஷத்தை சிறு பிள்ளைகளின் உள்ளத்தில் பாய்ச்சுவதின் காரணமாகத்தான் அவர்கள் வளர்ந்து பெரிய அரசியல் வாதிகளாக வந்தாலும் சரி, பெரிய நிர்வாக அதிகாரிகளாக வந்தாலும் சரி, பெரிய மேடை பேச்சாளிகளாக வந்தாலும் சரி, அல்லது பெரிய மேதைகளாக வந்தாலும் சரி, அவர்களுடைய மனதில் ஜாதி துவேஷம் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த நிலைமையை மாற்றி அமைக்க வேண்டுமென்றால் இப்போது அவர்களுக்கு கொடுத்து வரும் சலுகையை இன்னும் கண்டிப்பாக அனேக வருடங்களுக்கு நீடித்துக் கொடுக்க வேண்டும். அவ்விதம் கொடுத்தால் அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் அவர்கள் முன்னேற முடியுமே தவிர ஒரு சில வருடங்களுக்கு மட்டும் அவர்களுக்கு சலுகை செய்து கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதால் காரியம் நடைபெறுது. பொதுவாக மக்களுடைய மனதிலுள்ள எண்ணம் மாற வேண்டும். அதுதான் முக்கியமே தவிர ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சிகளும் இவர்களுக்கு வேண்டிய உரிமைகள் எல்லாம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று பேசுவதினால் மட்டும், அல்லது அங்கே பேசுகிறோம், இங்கே பேசுகிறோம் என்று கூக்குரல் இடுவதினால் மட்டும் பிற்பட்ட மக்களின் உரிமைகள் எல்லாம் கிடைத்துவிடாது. உண்மையாகவே சட்டபூர்வமாக இயற்றி அதை நல்ல முறையில் அமல் செய்யும்போது அவைகள் எல்லாம் உண்மையாகவே அமல் செய்யப்படுகிறதா என்பதை நாம் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். அப்படி பரிசீலனை செய்யும்போது நாட்டிலிருக்கின்ற நிலைமை தெரியும் இன்றைக் காட்டப்படுகிற புள்ளிவிவரங்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு பார்ப்பதினால் எந்தவித பயனும் இல்லை. இந்தப் புள்ளி விவரங்களை சேகரிப்பவர்களிடமிருந்து இவர்களுடைய உண்மையான

[Sri K. B. S. Mani] [16th December 1959]

நிலைமையை தெரிந்து கொள்ள முடியாது. எங்களைப்போன்று கிராமப்புறங்களில் இருக்கும் ஊழியர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஆகவேதான் இப்போது கொடுக்கப்படும் பத்து ஆண்டுகள் சலுகை நீடிப்பு அவர்களுக்கு அவசியமில்லை என்று சர்க்காரை மிரட்டுகிற அளவில் மத்திய சபையில் சிறு குழுவினர் வாதம் செய்கிறார்கள். இதைப்பார்க்கும்போது நமக்கு மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. வேண்டுமானால் நவநாகரீகத்திலிருந்து கொண்டிருக்கும், பெரிய பட்டணங்களிலிருந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களுக்கு இவர்களுடைய உண்மையான கஷ்டங்கள் தெரியாமல் இருக்கலாம். ஆனால் எங்களைப்போன்று இருக்கும் ஊழியர்களுக்குத்தான் இதனுடைய கஷ்டங்கள் எல்லாம் தெரியும். ஒருவனுடைய காலில் முள் குத்துகிறது என்று சொன்னால், அதனால் தாக்கப்பட்டவனுக்குத்தான் அதனுடைய உண்மையான வருத்தம் தெரியும். அதனுடைய துன்பத்தை உணர்ந்துகொள்ள முடியும். அதல்லாமல் தாக்கப்பட்டவனுடைய தாயாராக இருந்தாலும் சரி, தந்தையாக இருந்தாலும் சரி, அவர்களுக்கு அவன் பேரில் ஒரு அனுதாபம் ஏற்படுமே தவிர அவனுடைய கஷ்டத்தை உண்மையாகவே அனுபவிக்க முடியாது. அதைப்போலவே தாழ்த்தப்பட்டு, அடிமைத்தனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட்டு, பல்லாயிர வருடங்களாக கீழ் நிலைமையில் இருக்கிறவர்களுடைய துன்பங்களை, அவர்களுடைய கஷ்டங்களை, கிராமப்புறங்களில் அவர்களோடு இருந்துவரும் என் போன்ற ஊழியர்களுக்குத்தான் புரிந்துகொள்ள முடியும். அதல்லாமல் ஏதோ படித்துவிட்டு, பட்டம் பெற்றுக்கொண்டு வெளும் புத்தகங்களை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும், பத்திரிகையை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கும் இவர்களுடைய கஷ்டங்களை புரிந்துகொள்ள முடியாது. அவர்கள் சொல்லும் வாதங்களையும் எங்கள் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்பதையும் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். தீண்டாமை இருந்துகொண்டிருப்பதன் காரணமாக பாதிக்கப்படுகின்றவர்கள் நாங்கள், எங்கள் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆகவேதான் இம்மாதிரிப்பட்ட உரிமைப் பிரச்சனையைப் பற்றித் திருத்தம் செய்யும்போது எங்கள் போன்ற ஊழியர்களைக் கலந்து, இதைப்பற்றி நன்றாக பரிசீலனை செய்து முடிவு எடுக்க வேண்டும். இப்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் 10 ஆண்டு காலம் என்பது போதாது, இன்னும் பத்து ஆண்டு காலம் இருக்கவேண்டும் என்று நாங்கள் வலியுறுத்துகிறோம் என்றால், அதற்கு காரணங்கள் உண்டு. உதாரணமாக எங்கள் ஜில்லாவை எடுத்துக்கொண்டால் சீர்காழி, மாயவரம் போன்ற இடங்களில் கீழ் பகுதியை எடுத்து விட்டுப்பார்த்தால் மேற்கு பகுதியில், பட்டுக்கோட்டை, முதலிய இடங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அந்த இடங்களில் எல்லாம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், மேல்வேட்டிப் போட்டுக்கொண்டு போக முடியாது, வண்டியில் ஏறிப் போக முடியாது, என்கிற நிலைதான் இப்போதும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. திருத்துறைப்பூண்டி பகுதிகளை எடுத்துக்கொண்டால் தாழ்த்தப்பட்ட பெண்கள் மேலாக்குக்கூட போட்டுக்கொண்டு போக முடியாது என்கின்ற நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது.

16th December 1959] [Sri K. B. S. Mani]

அங்கிருந்து வருகின்ற அங்கத்தினர்கள் வேண்டுமென்றால் கௌரவத்திற்காக இல்லை என்று சபையில் மறுக்கலாம். ஆனால் உண்மையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற நிகழ்ச்சிகள் இவை என்பதை நான் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே இந்த பத்து ஆண்டு சலுகையை நீடித்துத் தந்திருப்பது போதாது. இன்னும் அதிகமாக பத்து ஆண்டுகள் தேவை என்பதை மட்டும் சொல்லுவது மட்டுமல்ல, இதற்கு காலவரம்பு எவ்வளவு இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயிப்பது, இங்கு இருக்கின்ற அதேபோன்று மற்ற சபைகளில் இருக்கின்ற ஹரிஜன மெம்பர்கள், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பிலுள்ள மெம்பர்கள் இனிமேல் எங்களுக்கு சலுகை தேவையில்லை என்று சொல்லுகிற வரையிலும் அரசியல் அமைப்பில் இந்த சலுகை யிருந்தால்தான், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேற முடியும், அவர்களுக்கு கிடைக்கவேண்டிய உரிமைகள் எல்லாம் கிடைக்கக்கூடும், அவர்களும் இந்த நாட்டில் தாங்களும் மனிதர்கள் என்ற நிலையோடு வாழ முடியும். இப்போது பத்து ஆண்டுகள் நீடித்துக் கொடுத்திருப்பதால் நிச்சயமாக தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் எல்லோரும் நல்ல நிலையை அடைந்து விடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. ஆகவே இப்போது கொடுத்திருக்கின்ற பத்து ஆண்டுகள் என்பது போதாது, இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் நீடித்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று இங்குள்ள அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் ஏகமனதாக தீர்மானம் நிறைவேற்றி மத்திய அரசியலாருக்கு அனுப்ப வேண்டும். இந்திய நாட்டிலுள்ள விவசாயிகள் முன்னேறியிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னால், அதற்குத் தகுந்த வாறு தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் முன்னேற வேண்டும். ஆகவே காலம் மாறிக்கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் சென்னை சர்க்காரை நாம் கேட்டுக்கொள்வது, இப்போது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் பத்து ஆண்டுகள் போதாது, கூடுதலாக இன்னும் பத்து ஆண்டுகள் கொடுக்கவேண்டும் என்று சிபாரிசு செய்து மத்திய அரசாங்கத்தில் இருக்கின்ற நிர்வாக இயந்திரத்திற்கு எடுத்துக்கூற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, இதில் பேசுவதற்கு சந்தர்ப்பம் அளித்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

THE HON. SRI P. KAKKAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் 12-00
அவர்களே, noon

SRI T. S. RAMASWAMY : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நான் பேச விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI P. KAKKAN : நான் பேசிய பிறகு கனம் அங்கத்தினர் பேசலாம்.

DEPUTY SPEAKER : The Hon. Minister is not replying to the debate.

THE HON. SRI P. KAKKAN : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இன்று இந்த மன்றத்தில் நமது அங்கீகாரத்திற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் அரசியல் சட்டத்திற்கான திருத்தம் மிகவும் பாராட்டத் தக்கது, வரவேற்கத் தக்கது. சமுதாயத்தில் தாங்கள் கீழ்த் தட்டில் இருந்தாலும் பல துறைகளிலும் மேல் தட்டில் உள்ளவர்களின் நன்மையைக் கருதி பல நல்ல பணிகளை

[Sri P. Kakkan] [16th December 1959]

பல ஆண்டுகளாகச் செய்துவரும் மக்களை நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் மத்திய சர்க்காரும் மாநில சர்க்காரும் பல ஆண்டுகளாக ஹரிஜன மக்களுக்கு பல நன்மைகள் செய்திருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே உள்ள அரசியல் சட்டப்படி, ஹரிஜனங்களுக்கான சலுகைக்கான 10-ஆண்டுக் காலம் முடியும் தருவாயில் இருக்கிறது. இந்தச் சலுகையை இன்னும் 10 ஆண்டுகள் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் மதிப்பிற்குரிய பந்த்ஜீ அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் இந்தத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்திருப்பதை நான் பாராட்டுகிறேன். உள்நாட்டு மந்திரியாகவே இருந்தபோதிலும் ஹரிஜனங்கள், ஆதிவாசிகள், பின்தங்கிய மக்கள் ஆகியவர்கள் இலாகாவின்மேல் தள்ளாத வயதில் தாங்கி நாட்டுக்கு நல்வழி காட்டிவரும் அவர் மேற் கொண்ட இந்த முயற்சியை பாராட்டுகிறேன். இந்த திருத்தத்தை நான் வரவேற்கிறேன். இந்தத் திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதிலிருந்து, ஹரிஜன மக்களுக்கு பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களின் அன்பும் ஆதரவும் எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். பாராளுமன்றத்தில் ஜாதி விரந்து சகோதரர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இதற்கு தங்கள் பரிபூரண ஒத்துழைப்பைக் கொடுத்திருப்பதைப் பார்த்து நான் மிக மிக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். சமுதாயத்தில் ஹரிஜனங்கள் நிர்வாக, சமூக, பொருளாதாரத் துறைகளில் முன்னேற வேண்டுமானால் ஜாதிவிரந்துக்கள் இந்த விஷயத்தில் ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுத்துவரும் ஆதரவும் அவர்கள் ஹரிஜனங்களிடம் காட்டும் அன்பும் மேலும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்பதை இந்தத் தருணத்தில் தெரிவிக்க ஆசைப்படுகிறேன். அவர்கள், அதிலும் குறிப்பாக, காங்கிரஸ் கட்சியில் இருக்கும் தலைவர்களும் அன்பர்களும் பாராளுமன்ற அங்கத்தினர்களும் ஹரிஜனங்கள்பால் அக்கறை காட்டி மேற்கொண்ட முயற்சியின் காரணமாகத்தான் இந்தத் திருத்தம் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திருத்தத்திற்கு இந்தச் சபையின் அங்கீகாரத்தைக் கோரும் இந்தத் தீர்மானத்திற்கு இங்குள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள் அனைவரும் பூரணமாக ஆதரவளித்து இதை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஹரிஜன மக்கள் பொருளாதார, நிர்வாக, அரசியல் துறைகளில் இன்னும் முன்னேறுவதற்காக இந்தச் சலுகையை பத்து ஆண்டு காலத்திற்கு நீடித்திருப்பது மிகவும் நியாயமானது ஆகும். இந்தச் சலுகையை இதற்கும் மேல் பத்தாண்டு காலத்திற்கு நீடிக்காமலிருக்கும்படி செய்வதற்காக, சமுதாயத்தில் மேல் தட்டில் உள்ளவர்கள், சமூகத்தில் தீண்டாமை இல்லாதபடியும் உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மை இல்லாதபடியும் செய்வதற்குப் பாடுபடவேண்டும். காங்கிரஸ் அரசாங்கம், சமுதாயத்தில் பெரும் தொண்டு செய்யும் மக்கள் ஆலயங்களுக்கு வரக்கூடாது, சிறுநுண்டிச் சாலைகளில் அவர்கள் சாப்பிடக் கூடாது, பாடசாலைகளில் அவர்களுடைய குழந்தைகள் மற்றக் குழந்தைகளுடன் சரிநிகர் சமானமாகப் படிக்கக் கூடாது என்ற தடையை எல்லாம் நீக்கி அவர்களுக்காக பல நல்ல காரியங்களைச் செய்து வருகிறது என்பதை நாட்டு மக்கள், குறிப்பாக ஹரிஜனங்கள், மறந்துவிட மாட்டார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தார்

16th December 1959] [Sri P. Kakkan]

செய்துவரும் பெரும் சேவைகளால், சமுதாயத்தில் தாழ்ந்து சரிந்திருந்த ஹரிஜனங்கள் முன்னுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த முன்னேற்றத்தைக் கண்டு, 'அவர்களுக்கு எல்லாம் செய்து விட்டோம். இனிமேல் அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை' என்று யாரும் எண்ணிவிடக் கூடாது என்று எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக நாம் இன்னும் பல ஆண்டுகள் பாடுபடவேண்டும். சமுதாயத்தில் இருக்கும் அன்பர்கள், குறிப்பாக சமுதாயத்தில் ஓசளவு உயர்ந்த நிலையில் இருக்கும் அன்பர்கள் தங்கள் பூரண ஒத்துழைப்பையும் உதவியையும் அவர்களுக்கு இன்னும் கொடுக்க வேண்டும். இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI T. T. DANIEL : Mr. Deputy Speaker, while supporting this motion, I desire to make the following observations. Under Article 330 of the Constitution, provisions are laid down for the reservation of seats for the Scheduled Castes and Scheduled Tribes. Under Article 331, provisions are made for the nomination of the Anglo-Indian community to the House of the people, the number not being more than two. It is laid down in Article 332 that provision should be made also for the reservation of seats in the State Legislature for the Scheduled Castes and Scheduled Tribes. Also it is laid down in Article 333 that there should be powers for nomination of the members of Anglo-Indian community to the State Legislatures. No limit is imposed on the number of such nominations. While the framers of the Constitution inserted these Articles in the Constitution, they thought that social, political and economic justice should be meted out to the huge population of the country, namely, the Scheduled Castes and the Scheduled Tribes. It is true that these millions of our brethren are socially, economically, and politically backward. In order to ameliorate their economic conditions and to bring them also on a par with the other members of the nation, it was thought that political justice at least should be meted out to them then and there. That was why the framers of the Constitution immediately rendered to the huge millions political justice, which we have really to say was a thing which was correctly done. Even after ten years, the social, political and economic condition of this vast population has not sufficiently advanced. If one goes through the report of the Commissioner for the Scheduled Castes, he will find that even to-day they are socially and economically backward. Perhaps they are far more backward than many other communities in our country. So, the same circumstance which necessitated the giving of reservation of seats in the Legislature and the House of the People still exists in our country, and so it was correctly thought that a further period of ten years should be given to these communities so that they may have their own representation in the House of the People and in the Houses of the Legislature. One can realise that it will not be possible for the members of the Scheduled Castes to have due representation according to their population in Parliament as well as in

[Sri T. T. Daniel] [16th December 1959]

the State Legislatures of our country, if such reservation of seats is not accorded to them. I would, in the meantime, add that the definition of the words 'Scheduled Castes' in the Constitution should also be widened so as to include the Scheduled Caste members who have embraced other religion. This, I think, Sir, is necessary in view of the provisions of the Constitution that there shall not be religious discrimination on the part of any individual in our country. So far as Article 332 is concerned, it gives only reservation of seats to the Scheduled Castes, and the definition is limited to the extent that they will have this privilege only as long as they are within the Hindu fold. The moment they embrace the other religious faith, they lose the right under this Article. I would only say that, having declared our country as a secular State, it is only right and proper that the 'Scheduled Castes' should also include persons who embrace other religion as well. For, socially, politically and economically, those brethren of ours still continue to be in the same position even after they embrace the other religious faith. I would also say that this was a privilege given to the Muslims in the year 1892, and they were enjoying it for sixty years. This is a privilege given to the Christian community by the Act of 1920 and they are enjoying it for 28 years. This right of reservation of seats was given to the Scheduled Castes only in the year 1937. We cannot expect that the members of the Scheduled Castes and the Scheduled Tribes would socially and economically improve within the short span of ten years.

(Mr. Speaker in the Chair.)

Having been trodden under the heels of particular customs and habits that are prevalent in our country, they have become so backward that we cannot expect them within the short period of ten years to improve socially and economically to the extent other sections of the community have improved. A significant thing took place when this particular matter was discussed in the Constituent Assembly. The Christian Leader, Dr. Mukerjee said that so far as the Christians were concerned there was no need for reservation. Rev. Soza, who was also a member of the Constituent Assembly, said that reservation of seats for Christians need not be provided for. This fact I would ask the scheduled castes and scheduled tribes to remember. The right which is enjoined to them by the Constitution should be properly and successfully used by them. If they begin to develop that amount of intelligence and use their political rights successfully, we can expect that they will also show remarkable progress in all fields within the short period of ten years. I support this motion which seeks to give political and social justice to vast millions of people of our nation. If they do not develop but remain where they are, we cannot call ourselves members of a free nation.

MR. SPEAKER: I want to inform hon. Members that the discussion on this subject should be confined to this amendment only. We are not within our rights to discuss the disabilities of Harijans. The question is whether hon. Members are going to support this

16th December 1959] [Mr. Speaker]

amendment or not. They cannot discuss anything else. I am afraid, Mr. Daniel brought in much extraneous matter. Mr. Chinnadurai has given notice of an amendment. He cannot move it. Either he ratifies the amendment or rejects it. He must take on the resolution only. If he talks on anything else, I will rule it out of order.

The Business Advisory Committee has decided that if we do not finish the Bills to-day, we may sit to-morrow afternoon also if necessary. I have told the Members that there will be no afternoon session to-morrow. Therefore, I must tell them now if the discussion is prolonged we may have to sit tomorrow evening also. If necessary, we sit from 3 to 5 p.m.

* SRIMATHI A. SUARES: Mr. Speaker, Sir, it was with great pleasure that some communities received the news that the Constitution (Eight Amendment) Bill, was passed by the Lok Sabha on the 1st December 1959. This Bill extends the present system of reservation of seats for the scheduled castes and scheduled tribes and nomination of Anglo-Indian members in the Lok Sabha and the State Assemblies for a further period of ten years with effect from January 1960. Views were expressed on the floor of the Lok Sabha and in the Press that this practice of reservation and nomination should be discontinued for various reasons. But in spite of this, the Bill was passed. The Constitution (Eight Amendment) Bill was passed by a great majority of votes. It was almost a unanimous vote—285 voted for it and only four voted against. This shows that the representatives of various States in the Lok Sabha were convinced that there is an imperative need for the continuance of the reservation and nomination provided for in the Constitution for a period of ten years in the first instance.

I wish to remind the House that my community numbers only 111,637 in the Union of India and 22,277 in the Madras State. These are microscopic figures when compared to the total population of 356 million in India and 83 million in the Madras State. you may ask why we need the special privilege of nomination to the Lok Sabha and the State Assemblies. My answer is that if the Anglo-Indians stood for election in the normal course, perhaps not a single Anglo-India would be elected to the State Assemblies. Without the special concession, my community might gradually disappear. And I am sure that no community in India, however small, would like this to happen to it. We form a strong link in the chain which encircles India. Our destiny is bound up with the great destiny that lies ahead of our country. We may be small in numbers but we make up for this smallness with our quality. It is a well-known fact that if an Anglo-Indian undertakes to do a job whether in the State Services or in the Central Services, the work is usually well done. We have a tradition to keep up, a tradition of loyalty, patriotism and hard and conscientious work.

If we peruse the Rolls of Honour even in the present day we find that there are outstanding instances of self-sacrifice on the part of Anglo-Indians for the sake of others. In the month of March

[Srimathi A. Suares] [16th December 1959]

this year, the Railway Administration made a posthumous award to an Anglo-Indian driver who died that others may live. His outstanding courage and devotion to duty were acknowledged by the Railway and by the public. Driver Carrol was driving the Bombay Mail when he discovered that two trains had collided and blocked the line. He jammed on the brakes immediately but the momentum was such that the engine left the track and spilled over the embankment. He ordered his firemen to jump off but he lost his life in saving the lives of hundreds of passengers. This is only one solitary instance. In the annals of the Railways, many more can be found where the Anglo-Indian has sacrificed his life for the sake of his fellowmen. In the Defence Services, there are many cases where people have given up their lives for the sake of duty. In 1958, the only award of the Asoka Chakra—Class I was given to an Anglo-Indian, Captain Tucker of the Mahratta Light Infantry who gave up his life while fighting the hostile Nagas. In the Citation, it was stated that he displayed exceptional courage and loyalty and determination without the least consideration for his personal safety.

The fact that Anglo-Indians are specially selected to transport V.I.P's. like the President of India, the Prime Minister and other people whenever they travel by air or by train shows that the country recognises the ability of the Anglo-Indians. For confidential work whether in the Civil Department or in the military or private firms they have been found specially suitable. It is true that there are members of other communities also, who have distinguished themselves. But considering the small number of my community, I claim that a higher percentage of credit may be assumed by us.

The scheduled castes and the scheduled tribes also require the extension of the protection period even more than the Anglo-Indians, for to bring them up to the level of the other communities, is an Herculean task which may take many decades. Great progress has been made in the various directions with the plans formulated by the Government for Community Development, industrial development, spread of education, better conditions of living, etc. But only the fringe of the problem has been tackled so far. If the pace of progress is speeded up it will be beneficial both to the Government and the communities.

The Constitution (Eighth Amendment) Bill has been passed by the Lok Sabha and the Rajya Sabha. According to the Constitution this Amendment Bill has to be ratified by 50 per cent of the States in the Indian Union and I recommend to this House that the Bill may be ratified.

Before I conclude, I would like to thank our State Government and the Central Government for their sympathetic understanding of the special problems of these three communities which has

16th December 1959] [Srimathi A. Suares]

resulted in the passing of this Amending Bill. On behalf of the Anglo-Indians in the Madras State I say a special 'thank you' to both the Governments.

* SRI P. S. ELLAPPAN : கனம் யதார்த்த சபாநாயகர் அவர்களே, எனக்கு எப்போதும் வேண்டியவரைக் காணும். (சிரிப்பு) ஹரிஜனங்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காகத் தனிப் பட்ட சலுகைகள் கொடுக்கும் திருத்தம் மேலும் 10 ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கும்படி இந்தச் சபையின் முன் வந்திருக்கிறது. முன்பு 10 ஆண்டுகளுக்கு தனிப்பட்ட சலுகைகள் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று சட்டம் செய்யப்பட்டது. மீண்டும் பத்து வருஷங்களுக்கு இந்தச் சலுகையைக் கொடுத்து எங்களை முன்னேற்றவேண்டுமென்று எங்கள் பேரில் தயவு வைத்திருக்கிறார்கள் போல் தெரிகிறது. இதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்களே சொல்லி விட்டார். அதற்காக சந்தோஷமடைகிறோம். இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்கு நீடிக்கப்படும். அதற்குள் நாங்களும் மனிதனோடு மனிதனை ஆகவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. இங்கு இருக்கிறவர்கள் சொல்லவேண்டும்.

இப்போது எங்களுக்காக கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் சலுகையின் கீழ் எத்தனையோ திட்டம் போடுகிறார்கள். வீடு கட்டிக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தின் கீழ் மாடு வாங்கிக் தரவேண்டுமென்று 100 பேர் மனுக் கொடுத்தால் சீட்டுப் போட்டுக் குலுக்கிய பிறகு ஒருவனுக்குத்தான் கிடைக்கிறது. இந்த இனம் மாடு கொடுக்கும் முறை குவிக்கப்போய் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளும் கதையாக இருக்கிறது. 24 வீடு கட்டிக் கொடுத்து விட்டால் பொருளாதாரம் வந்து விடுமா? 100 குடும்பங்களில் ஒரே ஒருவனுக்கு மாடு வாங்கக் கடன் கொடுத்து விட்டால் ஏழைகளின் பொருளாதாரம் உயர்ந்து விடுமா? மொத்தத்தில் அவன் ஜீவிக்க என்ன செய்ய வேண்டுமென்று பார்க்கும்போது ஒவ்வொருவருக்கும் பேருக்குக் கால் காணி நிலத்தைக்கொடுத்து, வீடு கட்ட 5 சென்ட் நிலத்தைக் கொடுத்து, தண்ணீருக்குக் கிணற்றை வெட்டிக் கொடுத்து, போக்குவரத்து வசதி இல்லாத இடங்களில் ரோடு போட்டுக் கொடுத்து அவர்களை முன்னேற்றினால் உண்மையில் அவர்கள் முன்னேற்றமடைய வழி பிறக்கும். சலபமாக முன்னேற்றமடையச் செய்து விடலாம். அதை விட்டு விட்டு எத்தனை கோடி கோடியாகப் பணத்தை ஒதுக்குகிறோம் என்று சொல்லுவதில் பயனில்லை. கோடி கோடியாகச் செலவு செய்தும் எங்கோ ஒரு இடத்தில் ஏதோ காரியம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்தப் பத்து வருஷங்களுக்குள்ளாக எங்களை முன்னேற்ற, மகாத்மா காந்தி சொன்னது போல் இருதயத்தில் வைத்து எங்களை முன்னேற்ற ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

சென்னையைப் பாருங்கள். ரேவு பக்கமும், சால்ட் க்வார்டர்ஸ் பக்கமும் பாருங்கள். அங்கிருப்பவன் மனிதனா? எதற்காக மனிதனைப் பிறந்தான்? ரோட்டில் கிடக்கும் கந்தல் பாய்களை அவர்கள் எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். துணி இல்லை. இந்தச் சென்னையிலே மந்திரிகள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள்.

[Sri P. S. Ellappan] [16th December 1959]

எம்.எல்.ஏ.க்கள் இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் அவர்களைப் பார்க்கிறார்கள். இந்த மனிதர்கள் ஏன் இருக்கிறார்கள்? இதைப் பார்த்தால் ஹரிஜனங்கள் முன்னேறிவிட்டார்கள் என்று சொல்ல நெஞ்சுதான் வருமா? சென்னையிலேயே இப்படி இருக்கிறதே. இது ரொம்ப அவமானமாக இருக்கிறது. இது சர்க்காருக்கே ரொம்ப அவமானம். இந்த ஜனங்கள் இவ்வளவு மோசமாக இருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த அரசாங்கம் வேடிக்கையாக அல்லவா பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது.

MR. SPEAKER : மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் பேசுவதெல்லாம் விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டதற்கு சம்பந்தம் இல்லை. பிரேரணையில் கண்டுள்ள திருத்தத்திற்கு ஒத்துக் கொள்ளுகிறீர்களா, இல்லையா, என்பதைப் பற்றிப் பேசவேண்டும். அந்தக் குறை, இந்தக் குறை என்று இதிலே பேசக்கூடாது. திருடேனியல் அவர்கள் பேசும்போதே சொன்னேன். ஆங்கிலத்தில் சொன்னேன். இந்தத் திருத்த மாற்றம் வேண்டுமா, வேண்டாமா, என்பதைப்பற்றிப் பேசவேண்டும்.

SRI P. S. ELLAPPAN : ஹரிஜன ஏழைகளுக்கு இருக்கும் அவல நிலைமையை குறிப்பாக சென்னை வாழ் ஏழைகளின் நிலைமையை சீர்திருத்தம் பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

SRI P. S. CHINNADURAI : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, நீண்ட நாட்களாக சமுதாயத்திலே இருந்து வருகிற ஒரு சமூகக் கொடுமையின் சின்னமாகத்தான் இந்த ரிசர்வேஷன் போடுவது என்பது. 1950-ல் பல்வேறு நிர்ப்பந்தத்தின் பேரில் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய ஒரு பிரச்சனையாக இருந்தது. அந்தச் சமூகக் கொடுமையை 1950-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1960-ஆம் ஆண்டிற்குள்ளாக இல்லாதபடி செய்து விடலாமென்று அன்றைக்கு நம்பப்பட்டது. பத்து ஆண்டுகளுக்குள்ளாக அந்தக் கொடுமையை நம்மால் அகற்ற முடியவில்லை. இன்று மறுபடியும் இந்தத் திருத்தம் வந்திருக்கிறது.

இன்னும் பத்தாண்டுகளுக்கு இதை நீடிக்கவேண்டுமென்று சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து சொல்லப்பட்டு அது லோகசபையில் நிறைவேறி இந்த ராஜ்ய சபையிலும் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற திருத்தத்தை சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். சர்க்கார் தரப்பிலிருந்து கொடுக்கப்பட்டாலும் பொதுவாக இந்து சமூகம் என்று வைத்துத்தான் நான் சிந்திக்க விரும்புகிறேன். ஹிந்து சமூகத்தில் கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் தீண்டாமை என்ற கொடுமையை, கோடிக் கணக்கான மக்களது துன்பத்தைப் போக்க முடியவில்லை என்பது மிகவும் வேதனை தரக்கூடிய அம்சம். ரிசர்வேஷன் செய்தால் தாழ்த்தப்பட்ட நிலைமையில் இருக்கும்படியான ஹரிஜனங்களுடைய துன்பத்தைத் துடைத்து விட்டதாக ஆகிவிடாது. பொருளாதார சலுகைகளைக் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் சமூகத் தீமைகளில் இருந்து விடுவிக்க வேண்டும். சமுதாயத்தில் இருக்கும் இதர குடிமக்களைப் போலவே ஹரிஜனங்களுக்கும் உரிமையுண்டு; பாத்தியதை உண்டு. உரிமை

16th December 1959] [Sri P. S. Chinnadurai]

பெற்றவர்கள் என்று அவர்கள் மாத்திரம் உணரும்படியாக இருக்காமல், சமுதாயத்தில் உள்ள பெருவாரியான மக்களும் உணரும்படியான நிலைமையை ஏற்படுத்த வேண்டும். பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடுத்தால் அதற்கு இந்த நிலைமையாகியிருக்கும் என்று சர்தார் வல்லபாய் பட்டேலைப் போன்றவர்கள் நினைத்தார்கள். ஆனால் இந்த பத்து ஆண்டு காலமாக கோடிக் கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்தும், பல்வேறு திட்டங்களை நிறைவேற்றியும் கூட, நம்மாலேயே அவர்களை நம்முடைய நிலைமைக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லை என்ற தோல்வி இருக்கிறதிலே அது மிகவும் வேதனை தரக்கூடியதாக இருக்கிறது. இந்த பத்து ஆண்டு காலத்திற்கு இந்த பாதுகாப்பு நீடிக்கவேண்டும் என்ற திருத்தத்தை நாமே கொண்டு வருகிறோம். வருகிற 10 ஆண்டு காலத்திற்குள்ளாவது நாம் என்ன நினைக்கிறோமோ அதை நாம் சாதிக்கப்போகிறோமா, அதற்கான நடவடிக்கைகளை நம்மால் எடுத்து நிறைவேற்ற முடியுமா, முடியாதா என்ற சந்தேகம் இந்தச் சபையிலேயே வெளிப்பட்டிருப்பதை நான் பார்த்தேன். லோக்சபா ப்ரொஸீடியன்ஸைப் பார்த்தாலும் அதில் கூட பல அங்கத்தினர்கள் இன்னும் 20 ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்க வேண்டும், 30 ஆண்டுகளுக்கு நீடிக்கவேண்டும் என்றெல்லாம் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்தச் சமூகம் தீமை என்ற நிலையானது தொடர்ந்து நம்முடைய இந்திய சமுதாயத்திலே இருப்பதற்கு நாம் அனுமதிக்கப்போகிறோமா? அதுதான் நமது எண்ணமா? ஒவ்வொரு 10 ஆண்டு முடிந்தவுடன் மறுபடியும் இப்படி ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்து கொண்டிருக்கப் போகிறோமா? அதுதான் சமூகத்தில் மிக முக்கியமான பகுதியினருக்கு செய்யும் நீதியா? இதுதான் நீதி செய்ததாகும் என்று நினைத்துக்கொண்டு செய்கிறோமா? அது நிரந்தர பரிகாரம் ஆகாது. நிரந்தரமாக அவர்களுக்கு நல் வாழ்க்கை ஆகாது. இதை நாம் உணரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை இந்த நேரத்தில் குறிப்பாகச் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஹரிஜன பகுதியை சார்ந்த தோழர்கள், கோடிக் கணக்கான மக்கள் இது நல்லது, அரசாங்கம் நல்லதோர் பாதுகாப்பு அளிக்கிறது என்று நினைக்கிறார்கள். என்றைக்குமே சாசுவதமாக இந்த சமுதாயத்தில் ஒரு ஒதுக்கப்பட்ட பகுதியினராக வாழ்வதற்கு அவர்களுக்கு எண்ணம் இருந்தால்தான் அவர்கள் இதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அந்த எண்ணம் இல்லையென்றால், சமூகத்தில் ஒன்றாக இந்திய சமூகத்தில் ஒன்றி, ஒன்றாகக் கலந்து வாழ்வதற்குத்தான் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்பது உண்மையானால் இதை அவர்கள் மனதார விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். வருகிற 10 ஆண்டுகளுக்கு நாம் இதை நீடித்து விட்டால், மீண்டும் இதை நீடிப்பதற்கு ஒரு பொழுதும் சந்தர்ப்பம் வரக்கூடாது. இந்த 10 ஆண்டுகளுக்குள், 1960-வருந்து 1970-க்குள் ஹரிஜன சமூகம், மலை ஜாதியினர் இவர்களெல்லாம் சமூகத்தில் மற்ற பகுதியினரைப் போன்று பொருளாதார உயர்வை அதைக் காட்டிலும் மேலாக சமூக உயர்வை அவர்கள் அடைய வேண்டும். பொருளாதாரத் துறையிலே வசதி அடைந்திருப்பவர்கள் கூட ஹரிஜன மக்களாயிருந்தால் போதுமான அளவிலே சமூக ரீதியிலே மதிக்கப்படுவ

[16th December 1959]

SRI A. GOVINDASAMY : கனம். சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, ஜாதி மத பேதமற்ற சர்க்காரை நிறுவி இருப்பதாக அரசியல் சட்டத்தில் கூறப்பட்டிருந்தாலும், இன்றைய தினம் ஒரு பெருவசரியான சமூகம் சமுதாயத் துறையிலே தாழ்ந்திருக்கிற காரணத்தினாலும், பொருளாதார நிலையிலும் அவர்கள் மிகவும் பின்னணியில் இருக்கிற காரணத்தினாலும், மற்றவர்களோடு போட்டி போட்டு தேர்தலிலே வெற்றி பெற இயலாது என்ற அடிப்படையிலே தான் இந்த அரசியல் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட நேரத்தில் அரசியல் நிபுணர்கள் டாக்டர் அம் பேத்கார் போன்றவர்கள் 10 ஆண்டுகளுக்கு மக்கள் சபையிலும், சட்ட சபைகளிலும் அவர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் ஒதுக்க வேண்டும் என்ற ஷரத்தை அரசியல் அமைப்பு சட்டத்திலே புகுத்தினார்கள்.

இந்தப் பத்தாண்டு கழித்து இன்றைய தினம் எந்த நோக்குக்காக இந்த ஷரத்து ஒதுக்கப் பட்டதோ, தனியாக ஒதுக்கி வைத்தார்களோ, அந்த நிலைக்கு வந்திருக்கிறார்களா என்றால் இல்லை என்று உள் நாட்டு அமைச்சர் பந்த் அவர்கள் பேசியிருக்கும் பேச்சிலிருந்து தெளிவாக விளங்கும். சமுதாயத் துறையிலே மிகப் பின்னணியிலும், மிக தாழ்த்தப் பட்ட நிலையிலும் வாழ்ந்தவர்கள், படித்து இருந்த போதிலும், அரசியல் அறிதல் இருந்த போதிலும், மற்றவர்களோடு போட்டியிட்டு, பொருளாதாரத் துறையிலும், மற்ற துறைகளிலும் இடம் கிடைக்காது அவதியுறும் நிலையிலேயே இருப்பதால், இதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கும் நிலைமை இருப்பதால், அவர்களுக்கு இன்னும் தனி இடம் ஒதுக்கி, தனிப் பிரதிநிதித்துவம் கொடுத்து, இந்த சபையிலேயும், டெல்லி பாராளுமன்றத்திலும், சமுதாய உயர்வு எய்தி, அவர்கள் நல்ல நிலையை அடைய வேண்டி, நல்ல நோக்கோடு அரசியல் சட்டத்திலே சேர்க்க வேண்டும் என்று கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். இந்தத் தீர்மானத்தை எங்கள் கட்சி சார்பில் நான் வரவேற்கிறேன். இந்த சமுதாயம் தாழ்த்தப்பட்டு இருக்கும் சமுதாயம்; ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் சமுதாயம், அரசியல் துறையிலே, பொருளாதாரத் துறையிலே உயர்த்த வேண்டும் என்பதில் யாருக்கும் மாறுபட்ட அபிப்பிராயம் இல்லை. அந்த முறையிலே, மாறுபட்ட அபிப்பிராயமோ, கருத்தோ, அபிப்பிராய பேதமோ வர இடமில்லை என்று தெரிவிக்கிறேன். இன்றைய நிலையிலே அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். சமுதாயத்தில் அவர்களும், ஆண்டவன் குழந்தைகள் தாம். ஆதலாலே தான் “ஹரிஜன்” என்று அவர்களைக் காந்தியடிகள் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனாலும், அரசியல் சட்டத்தில் ஒரு இடத்திலும், “ஹரிஜன்” என்ற பதத்தையே காணும். செலே கான்ஸ்டி, செலே ட்ரைப் என்று தான் இருக்கிறது. ஆகவே, உத்தியோகத் துறையிலோ, மற்றத் துறையிலோ அவர்கள் சலுகை பெற வேண்டுமானால், தாங்கள் செலே கான்ஸ்டி என்று சர்ட்டிபிகேட் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அந்த நிலையில் இத்தகைய திருத்தம் வந்திருக்கிறது. அதை நான் முழுமனதோடு ஆதரித்து, சபையில் யாவரும் ஏக மனதாக இதை

16th December 1959] [Sri A. Govindasamy]

நிறைவேற்ற ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

* SRIMATHI A. S. PONNAMMAL : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தை முழு மனதோடு ஆதரித்து, ஒரு சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். அங்கே பார்லிமெண்டில் ஒரு சில கட்சிக்காரர்கள் எதிர்த்தாலும், ஏழை மக்களாகிய எங்களுடைய, ஹரிஜனங்களுடைய, அவல வாழ்க்கையை நன்கு அறிந்து, 10 ஆண்டுகளாகியும் சீர்ப்பாத எங்கள் நிலையை உயர்த்த பாராளு மன்றத்திலே திருத்தத்தை நிறைவேற்றியிருக்கும் தீர்மானத்திற்காக, எட்டு கோடி ஹரிஜன மக்களின் சார்பாக காங்கிரஸ் மகா சபைக்கு எங்களுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இங்கே கூட நேரிடையாக எதிர்க்காமல், சற்று தயங்கி, அரை குறை மனதோடு ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன் என்று சொல்லக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. நேரிடையாக எங்களுக்கு ஸ்தானங்கள் ஒதுக்காவிட்டால், இந்தியா பூராவிலும் எந்த மூலையில் வேண்டுமானாலும், எங்கு எந்தக் குழப்பம் ஏற்பட்டாலும், ஹரிஜன மக்களின் சார்பாகப் பேசக்கூடிய வாய்ப்பு இருக்காமல் போய்விடும். எங்கே குழப்பம் ஏற்பட்டாலும், அங்கே வங்காளத்தில் ஒரு ஹரிஜன மகன், பம்பாயில் ஒரு ஹரிஜன மகன், மக்கள் மன்றத்திலே உரிமைக்குரல் எழுப்புகிறான். பொருளாதாரத் துறையிலும் ஸ்தானம் ஒதுக்கப்படாவிட்டால் ஜாதி இந்துக்களோடு போட்டி போட்டு வருவதென்பது முடியாத காரியம். ஹரிஜனங்கள் முன்னேறவேண்டுமென்று பல சட்டங்களை இயற்றியிருக்கிறோம்—தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டம், மது விலக்குச் சட்டம், ஆலயப் பிரவேசச் சட்டம் முதலிய சட்டங்களைப் போட்டிருக்கிறோம். ஹரிஜன சமூகத்தைக் கேவல மாக மதிக்கக்கூடாது, இமயம் முதல் குமரிவரை அவர்களின் அவல நிலையைப் போக்கி, ஹரிஜனங்களும் மனிதனாக வாழ, தொடக்கூடாது, கிட்டே வரக்கூடாது என்ற நிலை போக, செய்திருக்கும் காங்கிரஸ் மகா சபைக்கு ஹரிஜன மக்களின் சார்பாக நன்றி தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அத்தனை சட்டங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொடுத்திருக்கும் ஆட்சிக்கு ஏறக்குறைய 100-க்கு 98 ஹரிஜனங்கள் நன்றியோடு இருக்கிறார்கள். ஒன்று இரண்டு பேர் நன்றி மறந்தவர்களாக இருக்கலாம், அதைப் பிறவிக் குறை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும் என்று கூறிக் கொண்டு, இந்தத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என் உரையை முடிக்கிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, நமக்கு முன்னால் இருக்கக்கூடிய அரசியல் சட்ட திருத்தத் தீர்மானத்தை, நல்ல முறையிலே நிறைவேற்றி, நல்ல முறையிலே அமுலாக்கி, ஹரிஜன மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் உயர என்ன செய்ய வேண்டுமென்று ஒரு சில ஆலோசனையிலும் கூட இந்த நேரத்தில் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற 10 வருஷகாலத்தில்—இதற்கு முன்னால் ஹரிஜன மக்கள் எல்லாத் துறையிலும் ரொம்பவும் பின் தங்கியிருக்கிறார்கள், முன்னேற வேண்டும் என்று செய்யப்பட்டது—அவர்களுடைய முன்னேற்றம் எந்த அளவு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றால், அது சமுத்திரத்தில் பெருங்காயம்

[Sri V. K. Kothandaraman]

[16th December 1959]

கரைத்த மாதிரித்தான் இருக்கிறது. நல்ல முறையிலே கவனம் செலுத்தப் படவில்லை. அமைச்சரவர்கள் சொல்லலாம், கோயில், குளங்களில் அனுமதிக்கிறோம், படிப்புக்கு வசதி செய்து கொடுக்கிறோம் என்று. ஆனால், தயவு செய்து கனம் அமைச்சரவர்கள், ஸ்ரீ ராமையா மாறுவேடம் பூண்டு பார்த்தார்களே அப்படிப் பார்த்தால் தெரியும். ஹோட்டலில், சலூனில், ஹரிஜன மக்கள் எந்த அளவுக்கு அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள்? தனியாக ஒரு குவளையை வைத்து இன்றைக்கும் நடக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது. நீங்கள் கம்பளேயண்ட் கொடுங்கள் என்கிறார்கள். மது விலக்கு சட்டத்தை மீறித் தவறு செய்தால் நடவடிக்கை எடுக்கிறோம் என்கிறார்கள். அதைவிடக் கேவலமாக, இவர்களைச் சமூகத்தில் தாழ்த்தி இழிவான முறையில் நடத்துகிறார்களே, அது போன்ற காரியங்களைக் கண்டுபிடித்து தவறு செய்தவரின் மேல் எவ்வளவு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள்? இதற்கான சட்டம் இருக்கிறது என்று சொல்லலாம். கம்பளேயண்ட் கொடுங்கள் என்று சொல்லலாம். ஆனால், கிராமங்களில் சாகுபடியும் சம்மனும் சொல்ல யார் முன் வருகிறார்கள்? அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நிலை பயப் படும் முறையில் இருக்கிறது. ஆகவே தான் நான் சொல்லுகிறேன், இதைப் பத்தாண்டு காலத்திற்கு நீடித்தால் போதாது, 100 ஆண்டுகளும் நீடிக்க வேண்டும் என்று. அப்பவும் அவர்கள் மீளவே முடியாது. அந்த மக்கள் அழுக்கப் படுகிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கைத் தரம் மிக மோசமாக இருக்கிறது. அதற்கெல்லாம் அடிப்படையான காரணம் என்ன என்று பார்க்க வேண்டும். அப்படி அடிப்படைக் காரணத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற நேரத்தில், 80, 90 சத விகிதம் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கிராமத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டவர்கள். பெரிய பிரபுத்துவத்தின் கீழ் அந்த மக்கள் முன்னுக்குப் போக முடியாமல் இருக்கிறது. ஆகவே, தொழிலில் ஒன்றிரண்டு பேர்கள் இருக்கலாம்; தொழிற் கருவிகளைக் கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. அவர்களுக்கு உத்தியோகம் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லலாம். உத்தியோகத்தில் இருப்பவர்கள் கதியென்ன? திறமையாக இருப்பவர்கள் கூட மேலே போக முடியவில்லை. மைனாரிட்யாக, ஜூனியராக, குறைந்த வருஷ சர்வீஸ் இருக்கக்கூடிய உயர்ந்த ஜாதிக்காரர்கள் என்றால், பல தகுதி, திறமை என்று காட்டி அவர்கள் மேலுக்கு தூக்கி விடப்படக்கூடிய அளவுக்கு நிலைமை இருக்கிறது.

ஹரிஜன மக்கள் அவர்கள் திறமையாக நடந்திருந்த போதிலும் அவர்களுக்குப் பலர் ப்ரமோஷன் கொடுக்க முடியாத அளவுக்கு இன்றைக்கு நிலைமை இருக்கிறது. வேண்டுமானால் அதை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொண்டு விசாரணை நடத்துவதற்கு சர்க்கார் தயாராக இருந்தால் அதை நிரூபித்துக் காட்டுவதற்கு கூட நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம். ஆகவே இன்றைக்கு ஏதோ ஹரிஜன மக்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்காகத்தான் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் அந்தச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம் என்ற மட்டிலும் சொல்லி விட்டால் அவர்களை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்ததாக

16th December 1959] [Sri V. K. Kothandaraman]

ஆகாது, அவர்களை ஏமாற்றுவதுபோல்தான் ஆகும். ஆகவே அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டுமானால் சர்க்காருக்குச் சொந்தமான தரிசு நிலங்களையும், புரம்போக்கு நிலங்களையும், நிலப் பிரபுக்களுக்கு இருக்கக்கூடிய நிலங்களையும் எடுத்து அவரவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அதற்குத் தக்கபடி நில உடமைச் சட்டத்தைச் சீக்கிரத்தில் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றுவதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய சட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டு வர வேண்டும். அதன் மூலமாக. . .

MR. SPEAKER : கனம் அங்கத்தினர் எல்லப்பன் அவர்கள் பேசியபோது இதைப்பற்றி யெல்லாம் பேசக்கூடாது என்று சொன்னேன். அதைப்போலவேதான் நீங்களும் பேசுகிறீர். ஆகவே நீங்கள் இப்பொழுது பேசுவதும் சபையின் முன் இருக்கும் பிரேரேபணைக்கும் சம்பந்தம் இல்லாமல் இருக்கிறது. ஆகவே அதைப்பற்றியெல்லாம் பேச வேண்டாம் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன்.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : மேற்கொண்டு பத்து வருஷங்களுக்குள் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டும் என்பதற்கு என்ன நடவடிக்கைகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைப்பற்றி சொல்ல வேண்டியதாக இருப்பதால் அதைப்பற்றி பேச வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு வேண்டிய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். அடுத்த பத்து வருஷங்களில் என்ன என்ன வேலைகளைச் செய்தால் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயரும் என்பதைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். இந்த பத்து வருஷங்களில் அவர்கள் எம்.எல்.ஏ.க்களாகவும் கவுன்சிலராகவும் ஆகிவிட்டால் போதாது. அதனால் அவர்கள் உயர்ந்துவிட முடியாது. அப்படி அல்லாமல் உடனடியாக நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்து அதன் மூலம் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். மற்ற நாடுகளுக்கு நாம் தலை சிறந்தவர்களாக இருக்கிறோம். மற்ற ராஜ்யங்களுக்கு நாம் வழிகாட்டியாக பல விஷயங்களில் இருப்பதுபோன்று அதையும் செய்ய வேண்டும். இந்தியாவுக்கே வழி காட்டியாக இருக்கிற சென்னை ராஜ்யம் மிக முக்கியமான ஜீவநாடியாக இருக்கிறது போல் உணவுப் பொருள்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பதன் காரணமாக இருக்கும். அப்படிக் குறைந்த விலைக்கு அவர்களுக்குக் கொடுப்பது, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்குவது பொருளாதார வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவது போன்ற காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. அதற்கு நிலச் சீர்திருத்தம்தான் அவசியம் கொண்டு வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படிக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன்.

MR. SPEAKER : இதைப்பற்றி பேசக் கூடாது என்றுதான் இதற்கு முன்னமே சொன்னேன். நான் சொல்வதைக் கேட்காமல் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள்.

[16th December 1959]

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : ஆலோசனை சொல்ல வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் இதைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். ஆகவே ஹரிஜனங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்வதற்கு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த மசோதாவை நான் வரவேற்கிறேன்.

SRI K. R. NALLASIVAM : மதிப்பிற்குரிய சபாநாயகர் அவர்களே, ஹரிஜனங்களுக்கு ஸ்தானங்களை ஒதுக்குவதுபற்றி மேலும் பத்து வருஷங்களுக்கு ஸ்தானத்தை ஒதுக்க வேண்டும் என்று கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய மசோதாவை ஆதரித்து இரண்டொரு வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். பொதுவாக இப்படி பத்து வருஷங்கள் அல்லது நூறு வருஷங்கள் அவர்களுக்கு ஸ்தானங்களை ஒதுக்கி வைத்தால் மட்டும் அவர்களுடைய நிலை உயர்ந்துவிடாது. அவர்களுக்குப் பல சலுகைகளைக் கொடுத்து விடுவதன் மூலமாக அவர்களுடைய நிலை உயர்ந்துவிடாது. ஸ்தானங்களை ஒதுக்குவதன் மூலமாக பத்து அல்லது இருபது அங்கத்தினர்கள் சட்டசபைக்கு வந்து விட்டாலும் பத்து அல்லது ஐம்பது அங்கத்தினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்க ஹரிஜனங்கள் வந்தாலும் அவர்கள் முன்னேற்றமடைந்து விடுவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. உண்மையிலேயே அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமை உயர்ந்தால்தான், அவர்கள் மற்ற சமூகங்களுடன் ஒன்றாக வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு முன் வந்தால்தான் அவர்கள் முன்னேற்றமடைந்தவர்களாகக் கருதப்படலாம். அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஒரு பகுதி மக்களுக்கு விடுதலை கிடைத்ததாகக் கருதப்படும், தீண்டாதவர்கள் என்றும் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் என்றும் இருக்கக்கூடியவர்களை முன்னேற்றமடையச் செய்ய முடியும். கிராமங்களில் போய் பார்த்தால்—நகரங்களில் ஓரளவு இது குறைந்ததாக இருந்தாலும் சென்ற பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக எப்படிப்பட்ட நிலைமை இருந்ததோ அதே நிலைமையில்தான் இப்பொழுதும் இருந்து வருகிறது. எந்த விதமான மாறுதலும் ஏற்படவில்லை. அவர்களுக்கு இதனால் இன்னும் எவ்வளவோ ஏராளமான சலுகைகள் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இப்பொழுது செய்திருப்பதைவிட இன்னும் அதிகமாக எவ்வளவோ செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னும் எவ்வளவோ ஹரிஜனங்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்கு போக முடியாமல் இருக்கிறது. பல கிராமங்களில் இன்னும் ஹரிஜனங்களை தீண்டப்படாதவர்கள் என்றும் தள்ளப்பட்டவர்கள் என்றும் கருதி வருகிறார்கள். இதே நிலைமையில் இருந்து கொண்டிருந்தால் சர்க்கார் எவ்வளவு செய்தாலும் அவர்கள் முன்னுக்கு வரவே முடியாது. சட்டசபையிலும் பாராளுமன்றத்திலும் ஸ்தானங்களைப் பெற்றுவிட்டால் மட்டும் போதாது. சட்டசபையில் ஸ்தானம் பெற்றவர்கள்கூட இன்னும் சில இடங்களில் சம அந்தஸ்து கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்களை சரியாக நடத்தவில்லை என்பது நன்றாகத் தெரியவருகிறது. ஆகவே அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டுமானால் உண்மையிலேயே

16th December 1959] [Sri K. R. Nallasivam]

அவர்களுக்கு என்று நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டம் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற வேண்டும். சர்க்காருடைய புறம்போக்கு நிலங்களையாவது அவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவ வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய சட்டத்தை உடனடியாகப் போடவேண்டும். அரசாங்கம் என்னென்னவோ உத்தரவுகள் போட்டிருந்தும் அதிகாரிகள் அவர்களுக்கு விசேஷ சலுகைகள் காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றுவதற்கு முன்னால் நிலச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டும். அவர்களுக்கு நிலங்களைக் கொடுப்பதோடல்லாமல் அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும். இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்குள் அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயர்ந்து எல்லோருடனும் சம அந்தஸ்து பெற்று சமமாக வாழ்வதற்கு வழிவகை செய்து தரவேண்டும். அதைக் கருத்தில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR: I heartily welcome this measure. So far as we are concerned we feel that the several disabilities of the Harijans have not been removed. That is my submission. I would request the Government to implement the various suggestions that have been given on the floor of the House and also to implement the various Acts that have been passed on the floor of this House and thereby ameliorate the conditions of Harijans so that there may not be any necessity to extend the concession beyond 1970. With these words I welcome the present measure.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தவரையில் கருத்து வேற்றுமை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இருந்தாலும் ஹரிஜனங்களுக்கு இன்னும் பல சலுகைகளைக் கொடுத்து அவர்களை முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டும் என்ற கருத்தைத்தான் எல்லோரும் வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். அதுதான் சர்க்காருடைய கொள்கையும் கூட. இந்தப் பத்து வருஷங்களில் அவர்களுடைய குறைகளை நீக்க முடியவில்லை என்று குறை சொல்வது போல் பலர் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அது சர்க்கார் மட்டும் நடவடிக்கை எடுத்து முடியக்கூடிய காரியம் அல்ல. அதிலும் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய குறைகள் எல்லாம் கிராமங்களில் தான். கிராமங்களில் முக்கியமாக இன்னும் ஹரிஜனங்களுக்கு பல குறைகள் இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் அவர்கள் தீண்டப்படாதவர்கள் என்றும் தொடர்ப்பாதவர்கள் என்றும் கருதப்படுகிறார்கள் கிராமங்களில் என்பதையும் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். அந்த நிலைமையைப் போக்க வேண்டுமானால் அது பழக்கத்தில்தான் முடியுமே தவிர வேறு வழிகளில் அல்ல. அது வரவர தானாகவே மறைந்து போய்விடும். இந்தத் தலைமுறையில் இல்லாவிட்டாலும் அடுத்த தலைமுறையில் அது தானாகவே மறைந்து போய்விடும். அதைத் தவிர அது மறைய வேண்டுமானால் கல்வி மூலமாகத்தான் அதை மறைக்கச் செய்யமுடியும். எல்லோருக்கும் கல்வி வசதி செய்து கொடுக்கும்போது அந்தப் பாகுபாடு

[Sri C. Subramaniam]

[16th December 1959]

எல்லாம் மறைந்து போய்விடும் என்று நான் கருதுகிறேன். இன்றைக்கு 100-க்கு 100 குழந்தைகளுக்கு படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று இருந்தோம். அது நிறைவேறாமல் இருந்ததால்தான் எல்லா ஹரிஜனக் குழந்தைகளுக்கும் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுக்க முடியாமல் போய்விட்டது. எல்லா ஹரிஜனப் பிள்ளைகளையும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்ப முடியவில்லை. அது சுலபமான காரியமல்ல. இன்றைக்குப் பார்த்தால் 100-க்கு 75 குழந்தைகள் தான். பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகிறார்கள் என்று சொல்லும்போது பாக்கி இருக்கக்கூடிய 25 குழந்தைகளில் இருபது குழந்தைகள் ஹரிஜனக் குழந்தைகளாகத்தான் இருக்கும். கட்டாயக் கல்வி முறையை நம்மால் கடைப்பிடிக்க முடியவில்லை. அப்படி கட்டாயக் கல்வி முறையை அமுலுக்குக் கொண்டு வந்திருந்தால் எல்லாக் குழந்தைகளும் பள்ளிக்கூடத்திற்குப் போகக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கும். அதன் மூலம் கல்வித் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு சுலபமாக இருந்திருக்கும், அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு சுலபமான வழி ஏற்பட்டிருக்கும் என்று நான் கருதுகிறேன். அதற்கு வேண்டிய முயற்சியை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். பல நூற்றாண்டுகளாக ஒதுக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சமுதாயத்தை மறுபடியும் ஒன்றுசேர்க்க வேண்டுமானால் அது அவ்வளவு எளியதாக முடியக்கூடியது அல்ல. இது சம்பந்தமாக ஒரு சிறு நிகழ்ச்சியை அறிவிக்க விரும்புகிறேன். ஒரு ஆப்பிரிக்க மாது இந்தியாவுக்கு வந்திருந்தபோது ஒரு சமயம் என்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அப்படி அவள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, “உங்கள் நாட்டில் தொடர்புடையவர்கள் என்றும் தீண்டப்படாதவர்கள் என்றும் இருக்கிறார்களாமே அது உண்மையா, அதைப்பற்றி என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு நான் பதில் சொன்னேன், “எங்களைப் பொருத்த அளவில் கொள்கை அளவில் அதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டு அது தவறு என்று கருதி அது சட்டத்திற்கு விரோதமானது என்று கருதி அரசியல் சட்டத்தில் அது தவறு என்றும் அதை நீக்க வேண்டும் என்றும் போட்டிருக்கிறோம், ஆனால் இன்னும் சில பகுதிகளில் ஒரு சமூகத்தை நிறத்தைக் காட்டி ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள், அப்படி நிறத்தைக்காட்டி அது தவறு என்று ஒப்புக்கொள்ளாமல் ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்களே அதற்கு என்ன சொல்லுகிறீர்கள்” என்று கேட்டதற்கு அந்தவென்னை அம்மையார் மேற்கொண்டு பேசாமல் போய் விட்டாள், அதன் பிறகு வேறு ஒருவரிடத்தினிடம் சென்று பேசிக்கொண்டிருந்தாள். வெகுவராக முன்னேற்றமடைந்த அமெரிக்காவை எடுத்துக்கொண்டாலும் அங்கேயும் இப்படிப்பட்ட நிற பேதம் இருந்துதான் வருகிறது. ஆகவே இதைப் போக்குவதற்கு எவ்வளவோ கஷ்டம் இருக்கிறது. ஆனால் இதுவரையிலும் நாங்கள் சாதித்திருக்கிற காரியத்தைப் பார்த்தால் எவ்வளவோ சாதித்திருப்பதாகத்தான் தோன்றும். பூராவையும் சாதித்துவிட்டோம் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ஏதோ சாதித்திருக்கிறோம். அதன் மூலம் பெரிய அளவில் முன்னேற்றத்தைக் கண்டிருக்கிறோம். அதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையில்

16th December 1959] [Sri C. Subramaniam]

ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறோம். நமக்கு விடுதலை கிடைத்த பயன் அதற்கு வெற்றி காண்பதில்தான் இருக்கிறது என்று மகாத்மா காந்தியே வலியுறுத்தியிருக்கிறார். அந்தப் பாதையில் நாம் எல்லாம் பாடுபடுவதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1 p. ம.

நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் ஹரிஜனங்களுக்குப் பலவகையான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க முன் வந்திருக்கிறோம். இவை எல்லாம் போதும் என்று சொல்ல நான் முன்வரவில்லை. எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை கல்வி. நம்முடைய அமைச்சர் அவரையே எடுத்துக் கொள்பதால் இன்று ஒரு ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் அமைச்சராக இருக்கிறார் என்றால் அது வேறு சமாசாரம். இலாகா தலைவர்கள் என்று எடுத்துக்கொண்டால் இன்று நான்கு பேர் அந்த சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இப்படி ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் முன்னுக்கு வருவதற்கு நல்ல வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நான்கு பேர் வேலைக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்ற காரணத்தினால் அந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் எல்லோரும் முன்னுக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று நான் சொல்ல வரவில்லை. அந்த சமூகத்தின் பிரச்சனை தீர்ந்துவிட்டது என்று நான் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயம். என்னுடைய சகாவாகிய பூரி கக்கன் அவர்கள் எங்காவது போகிறார் என்றால் அவர் ஹரிஜன மந்திரி என்பதற்காக மரியாதைக் குறைவாக நடத்தப்படுவது இல்லை. அங்கு போகக் கூடாது, இங்கு போகக் கூடாது என்று தடைப்படுத்தப்படுவதும் கிடையாது. காரணம் இதுதான். கல்வியில் அந்தச் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் முன்னேறிவிட்டார்கள் என்றால் பிறகு சமூகத்தில் அவர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய அந்தஸ்து தானே உயர்ந்துவிடும். அதற்கு வேண்டிய எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். கூடிய சீக்கிரத்தில் எல்லோருக்கும் கட்டாயக் கல்வி, இலவசக் கல்வி, ஏழைகளுக்குச் சாப்பாடு போட்டுக் கல்வி ஏற்படுத்துவது என்ற கருத்துடனேயே பத்து ஆண்டு காலமாக நாம் எவ்வாறு வேலை செய்து கொண்டு வருகிறோமோ அதுபோலவே இனிமையும் தொடர்ந்து வேலை செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்று வலியுறுத்திக்கொண்டு இந்தத் தீர்மானத்தை எல்லோரும் ஏகமனதாக நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

Mr. SPEAKER : The question is :

‘ That this House ratifies the amendment to Article 334 of the Constitution of India proposed to be made by the Constitution (Eighth Amendment) Bill, 1959, as passed by the two Houses of Parliament.’

The resolution was put and carried.

[16th December 1959]

III.—GOVERNMENT BILLE—Cont.

(3) THE MADRAS CULTIVATING TENANTS PROTECTION AND PAYMENT OF FAIR RENT (EXTENSION TO SHENCOTTAH TALUK) BILL, 1959.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : Sir, I beg to introduce the Madras Cultivating Tenants Protection and Payment of Fair Rent (Extension to Shencottah Taluk) Bill * 1959, and move—

‘ That the bill be taken into consideration ’.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : இந்தச் சட்டம் இதர பகுதிகளில் அமுலில் இருக்கிறது. செங்கோட்டை தாலுக்கா பகுதியில் இல்லை. அதை அந்தப் பகுதிக்கும் விஸ்தரிக்க வேண்டுமென்று அநேக அங்கத்தினர்கள் கேட்டுக்கொண்டது எல்லோருக்கும் ஞாபகம் இருக்கலாம். அதைப் பரிசீலனை செய்து அந்தப் பகுதிக்கும் இதை விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்கிற நோக்கத்துடன் தான் இப்போது சர்க்கார் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. இதிலே காண்ட்ரவார்லிக்கு இடம் இல்லை. ஆகையால் இதை எல்லோரும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(Deputy Speaker in the Chair.)

DEPUTY SPEAKER. Motion moved—

‘ That the Madras Cultivating Tenants Protection and Payment of Fair Rent (Extension to Shencottah taluk) Bill, 1959, be taken into consideration. ’

The motion is before the House for discussion.

SRI K. SATTANATHA KARAYALAR : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சாகுபடியாளர் பாதுகாப்புச் சட்டத்தையும், சாகுபடியாளர் நியாயவாரச் சட்டத்தையும் செங்கோட்டை தாலுக்காவுக்கு விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கொண்டு வந்திருக்கிற இந்த மசோதாவை நான் முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். இதர பகுதிகளுக்கென்று முன்பு இந்த மசோதா வந்த காலத்தில் இதை செங்கோட்டை பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்தினேன். அன்றைக்கு அமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து கூடிய சீக்கிரம் கொண்டு வருவதாகக் கொடுத்த வாக்குறுதியை இன்று நிறைவேற்றுவது கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆனால் இந்தச் சட்டம் கொஞ்ச காலத்திற்கு முன்பே வந்திருக்கவேண்டும். இரண்டு இரண்டரை ஆண்டுகளாகக் கொண்டு வராமல் காலதாமதம் ஆயிற்றே என்றுதான் நான் வருந்துகிறேன். இப்போது வரும்போதுகூட இது குறைவாக வருகிறது. எனக்கு ஓரளவு நிறைவு தரக்கூடிய மசோதாதான் என்றாலும் அந்தப் பகுதியில் இருந்து வந்திருக்கிற இதர சில அங்கத்தினர்களுக்கு இது ஓரளவுகூட நிறைவு ஏற்படுத்த

16th December 1959]

[Sri K. Sattanatha Karayalar]

தாது என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். சர்க்கார் பட்சபாதம் காட்டுகிறார்கள் என்றுதான் அவர்களுக்குத் தோன்றும். குறிப்பாக இன்றைக்கு செங்கோட்டை தாலுக்காவுக்கு மட்டும் இதை விஸ்தரிப்பதோடு கூட, தொவ்வாளை, அகஸ்தீசுவரம், கல்லூரம், விளவங்கோடு ஆகிய பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டும். செங்கோட்டை தாலுக்காவோடு கூட அந்த நான்கு தாலுக்காவும் சேர்ந்துதான் இந்த ராஜ்யத்தோடு இணைந்தது. கன்னியாகுமரி பகுதியில் மட்டும் இதை ஏன் அமுலுக்குக் கொண்டுவரவில்லை என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. ஒரு வேளை நில உரிமை முறை அங்கு வேறு இருக்கிறது என்றால் அதைக்கொண்டு வாதம் செய்யலாம். அது உண்மை அல்ல. ஒரு சில பகுதிகளில் அவ்வாறு இருக்கலாம். நேரிடையாக சாகுபடியாளர் வைத்து பயிரிடக் கூடிய நிலங்கள் இருக்கின்றன. ஆகையால் இந்தச் சட்டத்தை அந்த வட்டாரத்திற்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டியது அவசியம். அந்த ஒரே ஒரு மாவட்டத்திற்கு மட்டும் அந்தச் சட்டம் புறம்பாக இருக்கிறது. ஆகையால் இதை ஒழுங்குபடுத்தும் முறையில் அந்த வட்டாரத்திற்கும் சேர்த்து இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தால் நன்றாக இருக்கும் என்று ஒரு திருத்தம் கொடுக்கிறார்களேன். சில பேர் இதைப் போன்ற வேறு ஒரு சட்டம் அந்தப் பகுதியில் தான் இருக்கிறதே என்று நினைக்கலாம். ஆனால் தூரதிரஷ்ட வசமாக அங்கே இல்லை. திருவாங்கூர்-கொச்சி குடி கடப்பு சட்டம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. குடி கடப்பு என்றால் அங்கே வசிக்கிறவர்களுக்கு, தாமதிக்கக்கூடியவர்களுக்கு அந்தப் பகுதியில் சொந்தமாக வீடு கட்டிக்கொண்டிருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்பு இருக்கவேண்டும். நிலத்தைவிட்டு இவர்களை வெளியேற்றுவது என்றால் ஐந்து சென்ட் நிலம் வேறு இடத்தில் நிலச்சுவாந்தார்கள் கொடுத்தால்தான் வெளியேற்றலாம் என்று இருக்கிறது. அது நிலத்தில் சாகுபடி செய்கிறவர்களை வெளியேற்றாது பாதுகாக்கும் சட்டம் அல்ல. ஆதலின் இந்தச் சட்டத்தை செங்கோட்டைப் பகுதியில் எப்படி விஸ்தரிக்க இருக்கிறார்களோ அதுபோல கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திற்கும் விஸ்தரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI T. T. DANIEL : Mr. Deputy Speaker, while supporting this Bill, I should like to point out that when the Government introduce this Bill to Kanyakumari District, they will have to make, I believe, certain amendments to the Acts before they introduce those Acts as such to that district. I would like to inform the Government at this juncture that 99 per cent of the holdings in that district are very small holdings and, as such, whether the provisions of the Madras Cultivating Tenants (Payment of Fair Rent Act) as it exists to-day in this State, will be useful to the land holders as well as to the tenants, is a matter which the Government will have to consider. I think the Government are also going into this question, and it is only for that purpose, they have not extended the Bill to Kanyakumari district. Before introducing this Bill

[Sri P. S. Chinnadurai] [16th December 1959]

தில்லை. பணம் இருக்கலாம். பணம் இருப்பதினால் சமூக வில்லங்கத்திலிருந்து ஹரிஜன மக்கள் விடுபட்டு விடுவதற்கு முடியாது. அந்த வில்லங்கங்களிலிருந்து அவர்கள் விடுபட வேண்டுமானால், ஜாதி இந்துக்கள் என்று சொல்லப்படுகிற மிகப் பெரிய பகுதியாக சமுதாயத்தில் விளங்குகிறவர்கள் தங்களுடைய மனதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ரிஸர்வேஷன் கொடுப்பதினால் அரசாங்கம் பெரிய நன்மை செய்கிறது என்று எவரேனும் நினைப்பாரானால், நம்மை நாமே ஏமாற்றிக் கொள்ளுகிறோம், நமக்கு நாமே நன்மை செய்து கொள்ளவில்லை, நாம் கொடுமையை நீடிக்கிறோம் என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். இந்த எண்ணம் நம்முடைய மனதில் உறுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. 1970-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு மறுபடியும் இந்த நிலைமை வராமல் தடுப்பதற்கு வருகிற 10 ஆண்டுகளில் அரசாங்கம் சரியான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும் என்று நம்புகிறேன். வேதனை தரக்கூடிய இந்த விஷயத்தைக் குறித்து இந்தச் சபையின் பேசும்பொழுது வேதனைக்கு மேல் நான் வெட்கம் கூடப்படுகிறேன். இந்த நிலையிலா நாம் ஹரிஜனங்களை வைத்திருப்பது? ஹரிஜனங்கள் என்று சொல்லுகின்ற பெயரே இல்லாமல் போகின்ற நிலைமை வர வேண்டும். எல்லோரும் ஓர் குலம் என்கின்ற நிலைமை நம்முடைய நாட்டில் ஏற்படவேண்டும். அதுதானே நமது அரசியல் அமைப்பில் வகுத்துக்கொண்டிருக்கிற விதி. அதற்குப் புறம்பான நிலையிலே நம்முடைய சமூக நலத் திட்டங்களை அமைத்துக் கொண்டு போக நாம் ஒருக்காலும் இடம் அளிக்கக்கூடாது. சம தர்ம சமுதாயத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று நாம் எடுத்துக் கொண்ட சபதத்தை நிறைவேற்றவேண்டும். சமுதாயத்தில் எல்லோரும் ஒரே குலம் என்ற லட்சியத்தை, ஜாதி பேதம் இல்லாமல், வர்க்க பேதமில்லாமல், பிரிவினையின்றி எல்லோரும் ஒன்றாகக் கலந்து ஒரே குலமாக வாழவேண்டும் என்ற லட்சியத்தை நாம் அடைய வேண்டும். அந்த லட்சியத்தை நாம் மனதில் உறுதியாகக் கொள்ளவேண்டும் என்றுதான் இந்த நேரத்தில் வற்புறுத்திச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

மேலும் ஆங்கிலோ-இந்தியர் என்ற ஒரு சமூகம் இருக்கிறது. அதற்கு தேர்தல் கூட கிடையாது, நியாயம் தான். அது அவசியம் தானா? அதற்கும் 10 ஆண்டுகளுக்கு இந்தச் சலுகையை நீடிக்கலாம் என்று நாம் அளிக்கிறோம். இந்த நாட்டில் ஆங்கிலோ-இந்தியர்கள் என்ற ஒரு தனிப்பட்ட சலுகை பெற்ற சமூகத்தினராக இருக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்தப்படுமா? இந்திய மக்கள் அல்லாத மக்களின் பகுதியாக வாழ்வதற்கு அவர்கள் விரும்புகிறார்களா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். இங்கே பேசிய ஆங்கிலோ-இந்தியர் பகுதியைச் சார்ந்த கனம் அங்கத்தினர் இன்னும் பல 10 ஆண்டுகளுக்கு இப்படிப்பட்ட சலுகை நீடிக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிட்டார்கள். அது சரிதானா? இந்திய சமுதாயத்தில் ஒன்றாகக் கலந்து விடுவதற்கு அவர்கள் விரும்பவில்லையா? சுதந்திரம் கிடைத்து 10, 12 ஆண்டுகள் கழித்த பிறகு கூட அவர்கள் இந்திய சமூகத்தினராக தங்களைக் கருத விரும்பவில்லையா? அப்படியானால் அவர்கள் தங்கள் மனதை

16th December 1959]

[Sri P. S. Chinnadurai]

மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். இன்னும் அவர்கள் நியமனம் நீடிக்க வேண்டுமென்று கேட்பார்களேயானால், இந்தியக் குடியரசு உள்வொருவருக்கும் அம்மாதிரி கேட்பதற்கு உரிமை உண்டு என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகம் இந்திய சமூகத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்பதல்ல. அந்த சமூகம் இந்திய சமூகத்தின் ஒரு பகுதி என்றே அவர்கள் கருதவேண்டும். தாங்கள் தனிப்பட்டவர்கள் என்று நினைக்கிற வரையில், அந்த வகையிலே தான் தங்களுக்கு சலுகை நீடிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பார்கள். அன்னியர் ஆண்டு கொண்டிருக்கும் பொழுது தங்களுக்கு கிடைத்த பல்வேறு தனிப்பட்ட சலுகைகள், சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு கூட, சோஷலிஸ சமுதாயம் நாட்டில் ஏற்படவேண்டும் என்ற சப்தத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு கூட, நீடிக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியானது அல்ல. நாட்டு பற்றுக்கு உகந்தது அல்ல என்று மறுபடியும் நான் வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு எண்ணத்திற்கு நாம் மேலும் இடம் அளிக்கக்கூடாது. கடந்த 10 ஆண்டுகளில் அவர்கள் தங்களுடைய மனோபாவத்தை மாற்றிக் கொள்ளுவதற்கு முடியவில்லை என்பதைப் பார்க்கிறோம். கடந்த 10 ஆண்டுகளுக்கு அவகாசம் அளித்தார்கள். அதற்குள் அவர்களால் மனதை மாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை. இப்பொழுது மேலும் 10 ஆண்டுகளுக்கு அவர்களுக்கு அனுமதி கொடுக்கிறோம். சர்தார் படேல் அவர்கள் அப்பொழுதே சொன்னார்கள் 'உங்களுக்கு அவகாசம் அளிக்கிறோம், அதற்குத்தான் 10 ஆண்டுகள் கொடுத்திருக்கிறோம்' என்று. ஆனால் அந்த அவகாசத்திற்குள் அவர்கள் மனதை மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. இன்றைக்கு மேலும் 10 ஆண்டு காலத்திற்கு அவகாசம் கொடுக்கிறோம். அந்த அவகாசம் முடிவதற்குள் அவர்கள் தங்கள் மனதை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும். அவர்கள் தங்கள் மனதை மாற்றிக்கொண்டு சமூகத்தில் ஒன்றாகக் கலந்துவிடக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். தனியாக சமுதாயத்தில் ஒதுங்கி இருப்போம், சலுகைகளை நீடித்துப் பெற்றுக்கொண்டிருப்போம் என்ற மனப்பான்மை இருக்கக் கூடாது. இந்தச் சலுகைகளை மேலும் நீடிப்பது பற்றி உறுதியான முடிவு எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கு நாட்டு மக்களுக்கு பரிபூரண உரிமை இருக்கிறது என்று தான் நான் உறுதியாகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே, வருகின்ற 10 ஆண்டு கால முடிவுக்குள்ளாவது நியமன முறை என்பது ரத்து செய்யப் படவேண்டும். ஆங்கிலோ-இந்திய சமூகம் என்ற ஒரு தனி சமூகம் இந்திய நாட்டில் இருப்பதாக அவர்கள் நினைக்கக்கூடாது. இந்த நாட்டில் அப்படிப்பட்ட நிலைமை இருக்கக்கூடாது. மக்களோடு மக்களாக அவர்களும் ஒன்றாகக் கலந்துகொள்ளக் கூடிய நிலைமை ஏற்படவேண்டுமென்று கூறி, இந்த 10 ஆண்டு காலத்திற்குள்ளாகவாவது நமது லட்சியத்தை எய்தும் முறையில் வர்க்க பேதமற்ற நல்லதோர் சமுதாயத்தை, சமுதாய அமைப்பை உண்டாக்க நல்லதோர் சூழ்நிலை ஏற்படுத்தவேண்டுமென்று கூறி அரைகுறை மனதோடு, நமது லட்சியத்தை அடைவதற்கு வேலை செய்யவேண்டும் என்ற முழு உறுதியோடு, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரிக்கிறேன்.